Litid Frumvarp

tileinkad

Herra Jóni Presti Jónssyni í Mødrufelli,

og sendt

Flateyar hrepps Smábóka Lestrar-Félagi á Breidafirdi, haustid 1822.

Frá Biarna Þórdarsyni.

Furdanlig Islands forløg eru, á fyrri tídum eins og nú; ad sanna þeirra edli' og veru, eg hef til reidu dæmi þriú; máské stadnæmist þánki af því, þau eru bædi forn og ný.

Adferd Guds stiórnar ætum prísa, uppe lýstum sem ad jafnan skín, hvørnig ad hann á haudri Isa hefir upplíómad kyrkiu sín. Fyrir víst þrisvar hefir hann, hafe til þess Diákna nordlendskann.

Þá heidindóms myrkur huldi Frónid, en Herran skipadi: „Verdi liós," ord Guds, sem bætir andarniónid, ágiætt kyriadi sigurhrós; sú nádarbyrta helg og hrein, heidingia villu gégnum stein.

Þórgeir kar libs í lukt á þingi, lofsæll Godi á Vatni bió, fyrir heidinna krapta kýngi, gvídandi var hann stórum þó; en Almættid styrkti hans áform vel; eg þetta dæmi fyrsta tel.

Utbreiddist liós um Islands bygdir, illa þó væri af mørgum þád, smámsaman fóru ad fiølga dygdir, en sæcka lastanna ystirád; en veldi Páfanna vodafrekt, villu-liós giørdi skélfilegt.

Þó Guds orda liós hér giørdi verka, góda byrtu í sinnu-rann, hindurvitni og hiátrú klerka, hindradi leingi ávøxt þann, helgra tilbeidsla barst hér ad, en betrun hiartans fann naumast stad.

Lútherus qveikti' upp loga í skugga, lióman bar strax á þetta Frón, geistlegir vid hønum giørdu stugga, gét ey helst tilnefnt biskup Jón; Guds forsión sendi' oss Gudbrand þá, glæddi hann lióssid Fróni á.

Hann lýsti oss med lióssi hreinu,' leingi þess meniar siáum vér; skrifadi og þryckti allt í einu andlegra bóka fiølda-her, ástundan hans var ætíd sú: efla Guds dýrd og rétta trú.

Fyrir hans styrk vér fengum skoda, fyrstu Bibliu hér med ró, kyrkiunnar giørdi gagn ad stoda, gudrækinn bædi lifdi' og dó; Gudbrandi' og Þórgeir greint hef frá; Gudi sé lof fyrir báda þá.

Þótt blik væri ydia beggia; því Island biskupsins meira naut, sómin þó hinum lof til-leggia, því lidmannliga hann isin braut; þar byriunin fyrsta orsøk er, ad verkun þeirri et sidar skér.

Ad villu-dómar nú vóru innfærdir, vitska holdlig þeim efni gaf; menn vildu heita meir enn lærdir, miøg litid halda Ritning af; kasta skngga med kulda rausn, á Kristi guddóm og og endurlausn.

Hér af ávextir voudir spretta, veikt er trúin med flæmum grun; andvaraleysid eykst vid þetta, og Drottins orda forsktun, nýrra meinínga mergdin bar, minni ávoxt enn haldid var.

Svo aublig dymma ei yfirfélli, upplýsti Gud vorn bygdarhring, med Herra Jóni á Modrufelli, miklum og lærdum Gudvitring; hann qveikti Drottins kyrkiu í, kristiligt trúarliós á ný.

Hann ad Engelskra eptirdæmi, uppreisti félag nordanlands, svo hentugliga í hag þad kæmi, í Høfn lætur þryckia bóka fans, til ad útbreida andarfrid, Evangelium kéndar vid.

Hálærdur leggur út af ensku, til uppvakníngar bestu qver; allt eins døusku og einnig svensku, ágætliga sér hagnýter; svo byriunin yrdi bygd med vís, Bretlendskir gásu mundar-ís.

Ad kristin trúa stødug standi, en stemmist lastanna yfirrád, þartil styrkir vor lofsæll landi, lid veiti hønum Drottins nád; nú er fiórdúngur nordur-lands, nafnfrægastur af ydiu hans.

Hans eptirdæmi, þad er þridia, þeirra nyrdra, sem lýstu' oss hér; Gud styrki til svo øll hans ydia, atíd verdi til dýrdar sér, en børnum hans andleg blessun ad; bænheyri Drottins mildi þad!

Ad forda sálum andartióni, ágiæti mesta nefnast kann; aldrei veit eg á alheims-fróni, unnin sigur svo dýrmætan; Gellert héldt mikid gæfumál, ad géta frelsad eina sál.

Hæfir ei minna enn satt ad segia, sómir dygdinni verdugt hrós, um slíkt er aldri þørf ad þegia, þá fagurt skín í myrkri liós; þó tileinki

Gudi gódur mann, gott verk sem hefir framm-qvæmt hann.

Peisi ágæti edla Prestur, upvvekur, frædir kiærleik med; hans smáqver bárust híngad vest-ur; hösum vér þau med gledi sjed; leingi mannkosta minníng Jóns, mun uppi, um bygdir Isafróns.

A medan tíd og tækifæri, til þessa géfst med fullri raun; haldid Þér áframm, Herra kiæri! í himninum geymast Ydar laun; uppskér-an verdur eylíf þar, þvi ússádid Gudi helgad var.

Jesú Krists anda kraptr blessi, kyrkiu liós þetta nordur frá, í lifi og dauda endurhressi, — annarsheims fáum þad ad siá! — Drottni sé lof fyrir dyggvan þión! — Drottni fel eg hann Síra Jón!

Kaupmannahøfn 1824.
Prentad hiá Bókþryckiara P. E. Rangel.